

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 180.

Tredie Session.

54de Møde.

Løverdagen den 10de Sammar.

(Forts.)

Mosevorn (forts.): Ligeledes vil jeg under denne Forudsætning stemme mod § 13, thi § 13 er vistnok, navnlig saaledes som den er affattet af Udvalget, hensigtsmæssig, men jeg vil heller ikke ansee den fornøden, thi dette ligger ogsaa allerede i den hidtil bestaaende Lovgivning. Spørgsmaalet har vel været anset for tvivlsomt; men der kan ikke paavises noget bestemt Forbud imod at afhænde adspredtliggende Skovlodder, naar de ikke deles yderligere. De maae naturligtviis ikke deles yderligere; thi dette vilde stride mod § 6 i Forordningen 3die December 1819, men naar de ikke deles yderligere, saa er deres Afhændelse nu tilladt, og det er altsaa en Indskrænkning, der kommer ind, hvis § 13 bliver staaende, selv saaledes som Udvalget har forandret den, men som jeg i det Hele taget ikke troer behøves. Derfor troer jeg ikke, at der vilde skee nogen væsentlig Skade, om man stemte for det Endringsforslag, der er stillet, at begge Paragrapher skulle udgaae, dersom man først er bestemt paa at stemme mod Slutningsparagraphen. Det Samme vil jo ogsaa under denne Forudsætning gjælde om § 14; thi § 14 stauer ligeledes som § 7 i Forordn. af 3die December 1819 og er kun optaget her, for at Loven skulde komme til at indbefatte det hele System for Fordeleendommens Sammenlægning og Udskyfning baade til Brug og Eiendom, som Lovudkastet tilsigter, men som jeg rigtignok troer, man ikke i den Udstrækning bør gjøre gjældende.

Sørensen: Da den ærede Ordfører har anført i sin § af Forordningen af 1819, der udtrykkelig indeholder den samme Bestemmelse, som her i § 12, kan jeg ikke Andet end finde

Paragraphen her fuldkommen overflødig, og i den Henseende vedblive mit Forslag om, at Paragraphen udgaaer, thi ved at optage den, erkjende vi Rigtigheden af den, men den kan jeg ikke erkjende, og kan derfor ikke være med at stadfæste de Principer, hvorpaa denne Bestemmelse i Forordningen af 1819 er bygget. Hvad ligeledes § 13 angaaer, som fastsætter, at de adspredt beliggende, ikke sammenhængende Skovlodder ikke maae afhændes uden til Forening med tilstødende Eiendomme, da er det en Indskrænkning, som virkelig ogsaa kan blive til stor Uleilighed og til stor Skade for Mange, som eie Smaaparcer; de kunne ikke afhænde dem uden til de større tilstødende Skovjorder, og de kunne heller ikke, ifølge Udvalgets Forslag, afhænde dem, uden at sælge flere saadanne paa eengang; det er en Indskrænkning i Eiendomsretten, hvorledes man end ender og vender det, og som den Mand, der eier en lille Skovparcel, ikke kan være tjent med; det fratager ham den frie Afhændelse af hans Eiendom, som slet ikke er i det Offentliges Interesse, thi det kan aldrig være i det Offentliges Interesse at fortrædige en Mand, som eier en lille Skovparcel, som han freder og opelsker og virkelig forbedrer paa skovmæssig Maneer efter Forsilovgivningen; her er jo ikke sagt eller beviist, at han vil afhænde sin Skovlod til Delæggelse, det er tværtimod blevet en ny Mand hos Eierne af smaa Skovparceller med største Gyde at fremme og conservere Skovene, altsaa en saadan Indskrænkning for den Mand, enten til at afhænde under visse Betingelser, eller at gjøre ham det umuligt at afhænde uden til større Skoveiere, finder jeg at være et unaturligt Indgreb i en Eiers Ret, som aldeles ikke kan komme det Offentlige tilgode. Da derimod Skovlovgivningen beskytter de store og smaa Skove, hvor de findes, og lader det udvikle sig der lovmæssigt,